

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 493. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640660128/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Funtus! sagde han, og det havde han ikke sagt siden den Gang, han traf sin Oldemoder paa en Dansebod.

Og ud fór han saa gesvindt, at ingen endnu har fundet Rede i, hvilket Vindue det var, han slap ud af.

Men oppe paa Jorden gik en Mand og stred for Ret og Skel iblandt Menneskene og fór det, som var Sjæl og Sandhed. Ham begyndte Fanden at kredse om, først som et haanligt Fløjt, saa som et bredt Grin og til sidst som ingen ringere end Fanden selv.

— Morer du dig? spurgte han ham, der stred for Sjæl og Sandhed.

Svaret, han fik, var en mismodig Hovedrysten.

— De er dig for stærke, hvad? sagde Fanden og gøttede sig over Mandens Mismod — og de hører ikke paa dig, og de begriber dig ikke, og du kunde lige saa gerne forsvinde!

Og Manden nikkede og nikkede, som sad han og hørte paa sine egne Tanker, — og saa skød han sig.

Da gned Fanden sit Svinelæders Maveskind, for nu havde han forlokket en af de fineste Sjæle, og saa fór han hjem til Helvede med den.

Men da han kom til Helvede, var han tomhændet. Han saa paa sine Hænder, vendte og drejede dem og saa sig om, og saa gav han sig til sidst til at stirre op gennem Skorstenspiiben, op i den lyse Himmel. Og deroppe saa han den forlokkede Sjæl hvile ud paa Vorherres eget Skød.

— Han tilgiver alting! Det er en god Idé! sagde Fanden, — men den maa ikke komme ud!

Og saa fór han rundt til en Hoben Præster og klagede sin Nød, og de lovede at tnie hans Sag.

Og det gjorde de.

Men St. Peder og Vorherre — de tilgav ogsaa Præsterne.